

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοσ# Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738

E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 2018 Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

«Των Αγίων και θεοφόρων πατέρων της εν Χαλκηδόνι
Δ' Οικουμενικής Συνόδου».

Κηρύκον μάρτυρος και Ιουλίπτης της μητρός αυτού.

Έτος 11^ο Τεύχος 487

Περί των Αγίων Πατέρων της Δ' Οικουμενικής Συνόδου

«Το Ορθοδοξείν εστί αεί σχοινοβατείν»

(Αρχ. Ιωήλ Κωνσταντάρος)

Ανέκαθεν η Αγία μας Εκκλησία τιμούσε εορταστικώς και μέσα στο κυριακό Δείπνο τις Οικουμενικές Συνόδους, κηρύσσοντας τις δογματικές τους διδασκαλίες, αλλά και εφαρμόζοντας στην πράξη του Ιερού Κανόνες, οι οποίοι διασφαλίζουν την τάξη αλλά και την απρόσκοπτη πορεία της «νοητής νηός», δηλ. της στρατευομένης μας Εκκλησίας.

Στο πλαίσιο αυτό του εορτασμού και της τιμής, επιβάλλεται έστω και συνοπτικώ τω τρόπω, να γνωρίζουμε την ιστορία τής κάθε συνόδου και ποια ακριβώς διδασκαλία ερμήνευσε και αποκρυστάλλωσε για τη ζωή των πιστών. Διδασκαλία η

οποία εννοείται πως ανέκαθεν υπήρχε και βιωνόταν από τους αγίους, οι οποίοι και αποτελούν τους φωτεινούς οδοδείκτες για την πορεία προς την Βασιλεία των ουρανών.

Σε αυτή λοιπόν τη βάση, την Κυριακή τιμούμε τους Αγίους Πατέρες της Δ' Οικουμενικής Συνόδου. Ας δούμε λοιπόν κάποια βασικά στοιχεία για την μεγάλη αυτή Οικουμενική Σύνοδο. Συγκλήθηκε το έτος 451 μ.Χ. στην Χαλκηδόνα, απέναντι από την Κωνσταντινούπολη. Οπωσδήποτε υπήρξε μέγας σταθμός για την Ορθόδοξη Εκκλη-

σία μας και μάλιστα για το κεντρικό θέμα της Χριστολογίας. Η μεγάλη αυτή Σύνοδος των 630 θεοφόρων Πατέρων μας, αντιμετώπισε ένα από τα πλέον δύσκολα θεολογικά θέματα, το οποίο για αρκετό καιρό εταλάνιζε την Εκκλησία αλλά και αυτήν την Αυτοκρατορία. Το όλον θέμα αφορούσε τις 2 φύσεις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Θέμα όντως πολύπλευρο, που θα χρειαζόταν όχι σελίδες, αλλά τόμοι ολόκληροι για να το εξαντλήσουμε απ' όλες του τις πλευρές.

Τελικώς η Σύνοδος κατεδίκασε τις δύο φοβερές και αντιμαχόμενες αιρέσεις. Την αίρεση δηλ. τού Νεστοριανισμού και την θανατηφόρο κακοδοξία τού Μονοφυσιτισμού. Στο Αποστολικό τώρα ανάγνωσμα που θα ακούσουμε την Κυριακή στην λατρεία μας, προς τιμήν τών Αγίων Πατέρων, ο Απόστολος Παύλος, μεταξύ των άλλων θεοπνεύστων διδασκαλιών του, τονίζει και μια φράση που φαίνεται να μη τις έχει δοθεί η δέουσα προσοχή που θα έπρεπε, με αποτελέσματα ολέθρια, όπως θα δούμε, κάποιες φορές. Πρόκειται για την συμβουλή που απευθύνει στον πιστό του μαθητή, τον Τίτο, ο οποίος είναι ο ποιμένας της Κρήτης. Λέγει λοιπόν: «αιρετικόν άνθρωπον, μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού» (Τίτου Γ' 10). Πρόκειται για μια συμβουλή με βαθύτατο περιεχόμενο στην οποία επιβάλλεται να εστιάσουμε και την προσοχή μας.

Οι αιρετικοί, ήσαν ανέκαθεν επικίνδυνοι. Γι' αυτό και ο Απόστολος, ώριμος πλέον στην ηλικία και έχοντας τόσες και τόσες εμπειρίες επάνω στα θέματα αυτά, αλλά και όντως θεόπνευστος, συνιστά στον Τίτο να είναι πολύ προσεκτικός απέναντι όσων αντιστρατεύονται την ορθή διδασκαλία. Όσων δηλαδή είναι αιρετικοί. Και αυτό, διότι και τότε οι άνθρωποι αυτοί δημιουργούσαν σκάνδαλα και διαιρέσεις στην Εκκλησία, αλλά και λόγω του ότι νόθευαν με δικές τους επινοήσεις και με αποκυήματα της φαντασία τους, την ορθή Αποστολική πίστη. Γι' αυτό και ο Απόστολος καταγράφει και επισημαίνει. Τον αιρετικό, συμβούλευσέ τον και νουθέτησέ τον μία και δύο φορές, ώστε να εννοήσει την πλάνη του. Εάν σε ακούσει, και αρνηθεί τις κακοδοξίες του και επιστρέψει στους κόλπους της Εκκλησίας, έχει καλώς. Εάν αντιθέτως δεν σε ακούσει και επιμένει σ' αυτή την πλάνη του, τότε πρέπει να τον αποφύγεις και να τον αποκόψεις, ώστε με τον τρόπο αυτό να προφυλάξεις τους άλλους πιστούς.

Αυτή είναι η θεόπνευστη συμβουλή του Αποστόλου των εθνών, που ίσως σε ορισμένους φαίνεται υπερβολική και ίσως αποδεικνύει ακραία συμπεριφορά, λες και αυτοί που το υποστηρίζουν αυτό διαθέτουν περισσότερο φωτισμό και θερμότερη αγάπη από τον μεγάλο Απόστολο. Από τον άνθρωπο αυτόν που έλεγε ότι προτιμά ο ίδιος να γίνει ανάθεμα για να σωθούν οι συμπατριώτες του. Εάν όμως θελήσουμε να εμβαθύνουμε στην ουσία της προτροπής, θα δούμε ότι πράγματι, οι αιρετικοί, κατά κανόνα, δεν μετανοούν. Και δεν μετανοούν διότι συσκοτίζεται ο νους τους από τον εωσφορικό εγωισμό, ο οποίος και λειτουργεί διασπαστικά για την όλη προσωπικότητα. Αποτέλεσμα δε όλης αυτής της εσωτερικής διαρροής και διασπάσεως είναι, το να μη μπορούν να δουν και να αντιληφθούν, κατ' αρχάς την πλάνη τους, και στην συνέχεια να ζητήσουν την θεραπεία από την Εκκλησία, όπου στην περίπτωση αυτή λειτουργεί ως πνευματικό «κέντρο υγείας» και κατόπιν ως ασφαλές θεραπευτήριο, αποκαθιστώντας τελείως την πνευματική υγεία στην όλη ύπαρξη του ανθρώπου.

Για να φανεί καθαρά ότι έτσι έχουν τα πράγματα, δηλ. ότι ο εγωϊσμός δεν αφήνει περιθώρια επιστροφής και θεραπείας, η αποστολική γραφίδα φανερώνει ότι ο αι-

ρετικός «εξέστραπται και αμαρτάνει ων αυτοκατάκριτος». Έχει διαστραφεί δηλ. και αμαρτάνει και κατακρίνεται από την ίδια του τη συνείδηση.

Στηριζόμενοι τώρα οι Πατέρες και οι ποιμένες στην Αποστολική εντολή και στην πολύτιμη εμπειρία της Εκκλησίας, η οποία προϊόντος του χρόνου αυξάνει και επιβεβαιώνει την θεόπνευστη αυτή προτροπή, ανέκαθεν, διά του τρόπου αυτού αντιμετώπιζαν τους εκάστοτε αιρετικούς, που δυστυχώς δεν έλειψαν, ούτε και θα λείψουν ποτέ. Αυτή ακριβώς η ποιμαντική τακτική, βλέπουμε να πραγματοποιείται και από τους Πατέρες των Οικουμενικών συνόδων, όσον αφορά την αντιμετώπιση των κακοδόξων αιρετικών, που λόγω του εωσφορικού τους εγωισμού, ετάρασαν και διασπούσαν το Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία. Στηλίτευαν τους αιρετικούς για την πλάνη τους, και αν δεν παραδέχονταν την ορθή διδασκαλία, τους απέκοπταν. Ερμήνευαν αυθεντικά την διδασκαλία του Χριστού, θέσπιζαν τα αποκαλυφθέντα εξ αρχής δόγματα πίστεως, ρύθμιζαν πρακτικά προβλήματα και ανάγκες και έτσι αποδεικνύονταν ως «οι ακαθαίρετοι πύργοι» της ορθοδοξίας!

Το ερώτημα όμως τώρα που προκύπτει είναι: «Καλά με τους αιρετικούς που επιτέλους με την επιμονή τους οι ίδιοι κατ' αρχάς αποκόπτουν τους εαυτούς τους από την Εκκλησία και καταντούν έρμαια των δαιμονικών αιρέσεων. Τι γίνεται όμως αν κάποιοι ποιμένες με την όλη τους τακτική και τις υπογραφές σε κείμενα κοινών δηλώσεων, αντιστρατεύονται τις αποφάσεις των αγίων Οικουμενικών Συνόδων; Ιδού το ερώτημα που απασχολεί κλήρο και λαό, τουλάχιστον αυτούς που γνωρίζουν και δεν βρίσκονται τυπικώς και από συνήθεια στην Εκκλησία. Τι γίνεται πράγματι όταν οι καταδικασμένοι από την Δ' και όχι μόνον Οικουμενική Σύνοδο, αιρετικοί Μονοφυσίτες και κατόπιν οι καταδικασθέντες από την ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδο, Μονοθελήτες και Μονοενεργήτες, δίχως ν' απαρνηθούν τις πλάνες τους και συνεχίζοντας να θεωρούν οι ίδιοι ως «αγίους» τους κακοδόξους που καταδίκασαν επισήμως οι Άγιοι Πατέρες, τι γίνεται λοιπόν όταν άνευ μετανοίας και επιστροφής στην Ορθόδοξη Εκκλησία, ορισμένοι Ορθόδοξοι Ποιμένες, θεωρούν αυτούς τους κακοδόξους και αιρετικούς ως Ορθοδόξους; Τι γίνεται όταν αποχαρακτηρίζονται και ονομάζονται πλέον ως «Ανατολικοί Ορθόδοξοι» ή και γενικώς «Ορθόδοξοι»; Μήπως οσονούπω οι κύριοι αυτοί, δηλ. τα «τσιράκια» του Οικουμενισμού και τα παπαγαλάκια του Π.Σ.Ε. (Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών), θα χαρακτηρίσουν και τους Παπικούς ως «Δυτικούς Ορθοδόξους»; Τελικώς, η ένταξη στην Εκκλησία είναι θέμα γεωγραφικών προσδιορισμών; Ή το θέατρο του παραλόγου ανεβάζει ολοένα και περισσότερο νεόκοπες παραστάσεις; Διότι όλα αυτά όχι μόνο θεολογία δεν είναι, αλλά αποδεικνύουν ασχετοσύνη Εκκλησιαστικής Ιστορίας και Συμβολικής, παρά τους βαρύγδουπους τίτλους αυτών που συμμετέχουν στον θίασο.

Βεβαίως, θα ισχυριστεί κανείς τώρα ότι στον αστερισμό της «μεταπατερικής θεολογίας» και στο νεφέλωμα της «ορθοδόξως, παρακαλώ, σεξουαλικής απελευθερώσεως», μπορεί ο καθένας να λέει και να γράφει «παν ό,τι» του κατεβαίνει στον νου (αν βεβαίως υπάρχει), δίχως να δίνει πουθενά ουδεμία αναφορά. Άλλωστε, υπάρχει και «η ελευθερία του ήθους» (άλλο εάν δεν γνωρίζουμε ποιο είναι το «ήθος της ελευθερίας»), και επίσης υφίσταται η «πλατιά αγκαλιά» της διοικούσης εκκλησίας, η οποία έχει χώρο για τον κάθε ελεύθερο «θεολόγο» και «δογματολόγο», δοθέντος ότι οι εποχές άλλαξαν και αυτό θα πρέπει να το κατανοήσουν καλώς και κάποιοι «αυστη-

ροί πατέρες». Τόσο οι υπάρχοντες, όσο βεβαίως – βεβαίως και οι μεταστάντες στην θριαμβεύουσα, που μάς άφησαν την αρνητική κληρονομία των θείων και ιερών Κανόνων.

Καιρός όμως να σοβαρευτούμε αγαπητοί, διότι παρακολουθώντας την λογική του θεολογικού παραλόγου, κινδυνεύουμε να χάσουμε τα μυαλά μας και φυσικά τον φόβο τού Θεού. Ας σοβαρευτούμε λοιπόν και ας δούμε τις χαίνουσες και πυορροούσες πληγές στο σώμα της στρατευομένης μας Εκκλησίας. Και για να μην ισχυριστεί κανείς ότι συκοφαντούμε, δεν έχει παρά να ρίξει μια ματιά στα κατάπτυστα κείμενα και στις αιρετικές ου μην αλλά και προδοτικές συμφωνίες που υπεγράφησαν το 1993 στο Μπάλαμεντ από Ορθοδόξους και αιρετικούς μονοφυσίτες κ.τ.λ. Φυσικά, η μικρή έκταση των γραφομένων, δεν επιτρέπει περαιτέρω ανάλυση της νεόκοπης αυτής συμφωνίας. Θα φρίξει όμως ο μελετητής όταν διαπιστώσει τους κοινούς λεγομένους όρους, αλλά και συγκλονιστεί αρνητικώς, και δεν θα πιστεύει στα μάτια του όταν στο τέλος του κειμένου θα δει το ποιοι είναι αυτοί που έθεσαν τις υπογραφές τους, προς κατασχώνη αιώνια, κάτω από το κείμενο αυτό, που το ολιγώτερο, θα μείνει στην ιστορία ως κείμενο επιπολαιότητας και Εκκλησιολογικής ασχετοσύνης.

Τι γίνεται λοιπόν σε αυτή ή και σε παρόμοιες περιπτώσεις όπου διαπιστώνεται να υπερισχύει η πολιτική, η πλάνη, η κακοδοξία αλλά και ο ύπουλος πόλεμος των σκοτεινών δυνάμεων, έναντι της Εκκλησίας του Χριστού; Στις περιπτώσεις αυτές αδελφοί μου, εφαρμόζουμε την ευλογημένη τακτική των αγίων μας. Πρώτα απ' όλα, δεν επιτρέπουμε η σύγχυση και η πικρία να θολώσουν τον ηγεμόνα νου. Και τούτο, διότι εάν συμβεί αυτό, τότε μπορεί κανείς να καταντήσει ακόμα και σε σχίσμα - που ήδη υφίστανται πολλά - ή αλλοίμονο να νομίσει ότι αυτός και μόνο κρατά στις πλάτες του την Ορθοδοξία, με αποτέλεσμα να ηγηθεί στην συνέχεια ο ίδιος και νέου σχίσματος. Σε κατάσταση δηλ. φρικτή, για την οποία ο ιερός Χρυσόστομος διακηρύσσει ότι: «το σχίσμα ούτε το αίμα του μαρτυρίου δύναται να το ξεπλύνει»!

Ο συνετός λοιπόν και αγωνιστής Χριστιανός, έχοντας εμπειρία από την πορεία και Ιστορία της Εκκλησίας μας, δεν θα πέσει από την Κιβωτό της Σωτηρίας στα «άγρια κύματα θαλάσσης» (Ιούδα 13), διότι θα καταποντιστεί στον πυθμένα του Άδου. Δεν θα τα χάσει λοιπόν. Θα παραμείνει αγωνιζόμενος, θα αυξηθεί το ευλογημένο μέτωπο αντιστάσεως και διαφωτίσεως και φυσικά έχοντας υπ' όψιν και άλλες περιπτώσεις συνόδων που δεν ορθοτόμησαν, ειρηνικώς πλέον θα απορρίψει με όλο το Σώμα της Εκκλησίας τις λανθασμένες – πλανεμένες προδοτικές αποφάσεις και δηλώσεις, αφού σε τελευταία ανάλυση, ό,τι δεν εδράζεται στην Αποστολική Παράδοση και στην Πατερική ερμηνεία, δεν έχει κανένα δεσμευτικό χαρακτήρα για τον Ορθόδοξο κλήρο, Μοναχισμό και τον λαό. Αγαπητοί μου. Οι αποφάσεις και η τακτική των Αγίων Οικουμενικών Συνόδων και συγκεκριμένα της Δ' εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής, εκτός των Όρων αληθείας δηλ. των δογμάτων που έχουν απόλυτο και δεσμευτικό χαρακτήρα, μάς σηματοδοτούν και τον φωτεινό δρόμο της διακρίσεως. Την οδόν του «σχοινοβατείν». Κάτι δηλ. το οποίο εκτός από τον ζήλο και τις όποιες γνώσεις, απαιτεί και την ταπείνωση η οποία είναι η βάση της όλης Ορθοδόξου πνευματικότητας. (Εννοείται ότι απαραίτητως πρέπει να υφίσταται και η ψυχική ισορροπία...). Διαφορετικά, κινδυνεύει κανείς να καταντήσει σ' αυτά ακριβώς που νομίζει ότι με την τακτική του καταδικάζει. Στην αίρεση εξ' αριστερών και στον μεγάλο πειρασμό του σχίσματος εκ δεξιών. Αποτέλεσμα δε όλων αυτών των άκρων, η αποκοπή από την Ορθοδοξία μας.

Είθε, πάντοτε να μας φυλάττει ο Κύριος. Αμήν.